Wid
Bryggaren Johan Peter Hagwalls
graf den 1 November 1878.

Gud! Lär mig dock besinna,
Hur snart mitt lif förgår!
Liksom en ström förrinna
Deſs dagar och deſs år.
Om flere eller färre
Åt mig Du mätte ut,
De likna dock, O Herre!
En flyktad dröm till slut.

Här se wi det besannadt
Wid båren, der wi stå.
Wår Broder wiſst helt annat
~~Beredde sig~~ Har hoppades uppå.
Med barn och Maka bodde
Han nyss i sorgfritt tjell
Och långt igen han trodde
Sig ha till lifvets qväll.

Att jordiskt wälstånd bygga
Han flitigt verksam war,
Att för de Sina trygga
En väntad framtids dar.
Och ej, i hvad han tänkte
Han fåvitskt sig bedrog;
Gud honom framgång skänkte
I hvad han företog.

Och lyckan syntes komma,
Man det med fägnad såg,
Och uti barn och blomma
Ett framtidslöfte låg,
Och afundsvärd kanhända
Den lotten mången fann;
Men se, hur allt sig wända
Och sig förändra kan.

Ty sällheten, den tänkta,
Bedräglig war ändå
Och djupt i sorg försänkta
Nu barn och maka stå.
Må Herren Gud hugsvala
De sorgefulla bröſt

Och uti Ordet tala
Till dem sin himlatröst!

Så jordens slägter falla
Som stoft till jorden ner.
Hur äro de dock alla
En skugga och ej mer!
De fika, de arbeta —
Ja wäl, det är ditt kall,
Men må du derwid veta,
Hvad snart du warda skall.

Hvarwid kan jag mig trygga?
På Gud förtröstar jag
Och lägger glad till rygga
Min wäg för hvarje dag.
En gäst, lik mina fäder,
Jag föres vid Guds hand
Och gränsen snart beträder
Till mina fäders land.

Ps. 448.